

ANEXĂ: SCRISOARE DIN TÜBINGEN

Tübingen, 29 febr. 1992

Iubite domnule Irimia,

Știrea cu doctoratul honoris causa m-a bucurat nespus și mă bucură încă, deși aceste titluri, care, de o seamă de vreme încoace, îmi plouă de peste tot, au început să fie aproape o rutină. Cel de la Iași e al doisprezecilea. Dar, pentru mine, e mai presus de toate celelalte tocmai pentru că e de la Iași. Eu am umblat pe la multe universități celebre, învățând ce se putea ori predând ce puteam, dar totuși Universitatea din Iași, prima mea universitate, deși am studiat acolo numai un an, a rămas într-un fel tot timpul universitatea **mea** (subl. E.C.). Ori, poate eu am rămas tot timpul studentul de un an de la Iași, acel student sărac, jerpelit și rupt în coate, dar cu mari năzuinți, care, în 1939, venit din „fundul Basarabiei”, cum se zicea pe atunci, și ca un țăran ce se afla, se apropia cu sfială de templul științei și de atîția maeștri care, pentru el, urmau să rămînă toți mari și neasemuiți. Tocmai de aceea vă sînt profund recunoscător Dv. și tuturor colegilor – care, cînd s-a putut, și-au adus aminte de mine și au hotărît că se cuvenea să-mi facă și mie, înstrăinatului, un locșor în tagma lor și să mă facă din nou ieșean. Păcat numai că s-a putut atît de tîrziu și că atîtea universități străine le-au luat-o înainte. Dar ce să facem? Nu e omul peste vremi.

Eugeniu Coșeriu